

ЧЕРВЕНЬ

1983

КИЇВ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№11 (1149)

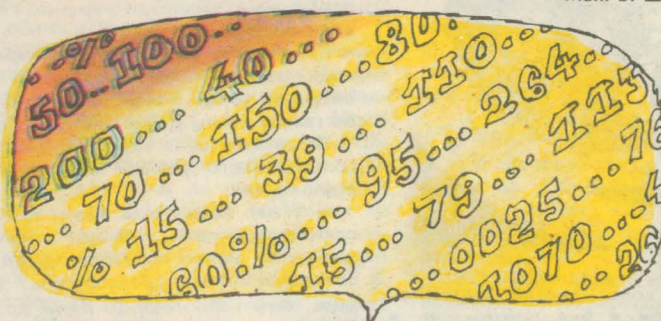
Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

Мал. В. ШИРЯЄВА

Трапляються й такі ще серед нас
Умільці гайнувати робочий час:
«Трудівничкові» зарплатня іде,

Але — із місця не рушає діло,
Бо сам «трудівничок» — хто й знає де,
А на робочім місці — тільки тіло!

Поети — вони звикли захоплюватися. Якби я був поетом, то я почав би свою розповідь приблизно так:

Кажуть люди справедливо,
Що електрика — це диво:
По дротах вона тече,
Віє, меле, хліб пече,
Шие, доїть — робить все,
Навіть череду пасе.

Але оскільки я не поет, а електрика давно вже перестала бути дивом і в селах, і в містах, то я спробую почати по-іншому.

Ах, яку красиву контору мають працівники Шполянського району електричних мереж! Казка, а не контора. Облямована й розцяцькована, наче лялечка. Під вікнами цвітуть і пахнуть троянди. Словом, шик, блиск і красота.

А відразу за ворітьми починається саме господарство експлуатаційників. Починається воно з залізобетонного стовпа, який похилився до землі, ніби п'яниця після весілля...

Далі — більше. Уздовж вулиць та доріг району стоять старенькі дерев'яні опори, понахилившись у різні боки, так що й не второпаш: чи то стовпи на собі електродроти тримають, чи, навпаки, дроти отих трухлявих інвалідів підтримують. Досить дмухнути пристойному вітру, як проводи замикаються і струм автоматично відключається. Тоді зупиняються кормоцехи на фермах, люди у хатах засвічують каганці, а доярки засувають рукави та беруться доїти корів вручну. Отож, як бачимо, у колгоспах нашої залежать не лише від кормів, а й від сили вітру: чим більший вітер — тим менше молока.

Викликати зі Шполи у село електриків-ремонтників — все одно, що залазити на небо по конопляній вірьо-

вці. Для цього потрібно мати не лише справний телефон та міцні нерви, а ще й добрий запас пального. Бо черговий диспетчер відразу запитає: «А дасте бензину назад доїхати?..» Та не завжди і бензин врятовує.

Одного разу біля кормоцеху колгоспу «Україна» впала опора електропередач. Сільські електрики пообіцяли не тільки зарядити бак автомашини, яка прибуде з ремонтниками, а дати пального ще й у запас. Однак у районі електромереж не клінували і на таку принаду. Тоді колгоспники поздіймали шапки і низько вклонилися керівникам Шполянської сільгосптехніки. Звідти прибули механізатори з краном і поставили опору.

Ну, а як же поладити електропроводку рядовому колгоспникові, у якого немає не те що бензину, а навіть гасу, бо газову лампу давно викинув з хати?..

На це запитання черговий диспетчер Шполянського району електромереж відповів так:

— У нас немає чим везти електриків у село... Якщо є автомашини, то немає бензину, а коли є бензин — немає транспорту... Виходить, як у тій поговорці: Клим дома — Хоми нема, Хома дома — Кліма нема...

Йшов я вулицями Шполи і сушив собі голову над таким питанням: де бувають Клим та Хома, коли їх вдома нема?

Отак ішов, аж поки заболіли ноги. Побачив автобус та й поспішив до нього, щоб підїхати. Потягнув за ручку дверей, а мене ззаду потягнув дядько за полу:

— Куди лізеш? Хіба не бачиш? Це не міський транспорт, а персональний автобус товариша Тітка. Знаєш, хто такий Тітко?..

Аж ось і сам Андрій Іванович Тітко — начальник району електромереж підходить. Привіталися. Запросив він мене у автобус.

— У ногах правди немає, — каже. Ідемо. Автобус такий просторий, що можна б вмістити у нього всі п'ять бригад електриків. А нас двоє у такій великій посудині. Сидимо, наче двоє зернят у маківці. А колеса вистукують на вибоїнах таку мелодію:

— І Клим дома, і Хома,

Та порядку в нас катма!..

Тепер дозволяю повести мову про другий бік медалі — споживачів енергії. Скажемо наперед, що й тут не блищить.

Чимало розвелось в районі марнотратників електроенергії, різних «винахідників» та «раціоналізаторів». Ось у колгоспі «Зоря» вирішили змайструвати електричного сторожа. Це рішення прийняли після того, як однієї ночі на фермі було вкрадено телицю. Тоді голова колгоспу Василь Порфирівич Хонько розпорядився:

— Поставимо потужний прожектор, щоб можна було помітити злодія...

Так і зробили. Горів прожектор по ночах та й горів. Під снопом його проміння часом можна було побачити прибулого песика, який прибігав сюди погрітись...

Та одного ранку по колгоспу прокотилася неприємна звістка: вкрадено корову Ширму!

Ось тобі й маєш... Скільки енергії вилетіло собаці під хвіст, а крадіжка сталася... В чому ж справа?

А справа, вибачайте, у тому, що В. П. Хонько встановив прожектор не на подвір'ї ферми, а над дверима свого будинку...

Ще один електросторож горить на задвірках шполянського ресторану, де директором Катерина Степанівна Кудієнко. Тут освітлюється кілька ящиків з порожніми пляшками та зграя котів-аборигенів.

Вранці коти розбігаються, а лампа горить, бо виключити її з вулиці можна тільки з допомогою рогатики. Вимикач знаходиться в буфеті, а буфетниця розпочинає роботу о десятій годині ранку. Але й тоді, коли відкриється ресторан, лампа продовжує горіти, бо буфетниця горить бажанням більше вторгувати, і їй не до лампочки.

А в чайній села Мар'янівки електрикою замінили кочегара... Зважаючи на те, що тут торгують лише холодними закусками, опалюється приміщення електроплитою.

Добре нагрівають державну касу таким же чином і на інших об'єктах. Директор Шполянського районного об'єднання громадського харчування Ольга Олександрівна Зацепя не раз платила штрафи за перевибачу та неправильне використання електроенергії. У червні 1982 року — 3020 карбованців, у грудні — 1226, а в січні цього року — 1277. І що ви думаєте? Отакі солідні витрати аніскільки не позначаються на її сімейному бюджеті, бо робить вона їх не з власної кишені, а з державної каси.

І Ольга Олександрівна, зауважимо принагідно, — не самотня. Директор контори госпрозрахункового торговельного підприємства Раїса Михайлівна Прилуцька також заплатила 533 карбованці штрафу — і теж уявіть собі не збідніла!..

Отож, підсумовуючи все сказане, додам наприкінці: хоч електрика для нас із вами давно вже перестала бути дивом, усе ж подекуди вона ще викидає такі чудернацькі фокуси, що просто рота роззявилася від подиву...

М. ПРЯДКО.

Черкаська область.

Плакати І. СІЧОВА
(Видавництво «Плакат», Москва).

Не сподівайтесь, навіть мимохідь,
Що із цим свинством справиться ведмідь:
То — казочка з наївного дитинства;
На це надії марно покладати —
Самим потрібно ліс оберігати
Од неповаги хамської та свинства.

НАЙВИТРИВАЛІШІ НОВОСЕЛИ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Керівництво восьмого будинкоуправління Дарницької дистанції цивільних споруд вирішило прикріпити на фасаді будинку № 3-А, що по вулиці Привокзальній в м. Борисполі, дошку з написом «Будинок витривалих новоселів».

«Витривалість мешканців цього дев'ятиповерхового будинку викликає у нас неабияке захоплення, — сказали кореспондентові ТАП в будинкоуправлінні. — Уявляєте, з вересня минулого року тут не працює ліфт, часто відсутня вода, не систематично вивозиться сміття, а вони живуть... Якби усі наші новосели були такими терплячими, то ми б і горя не знали».

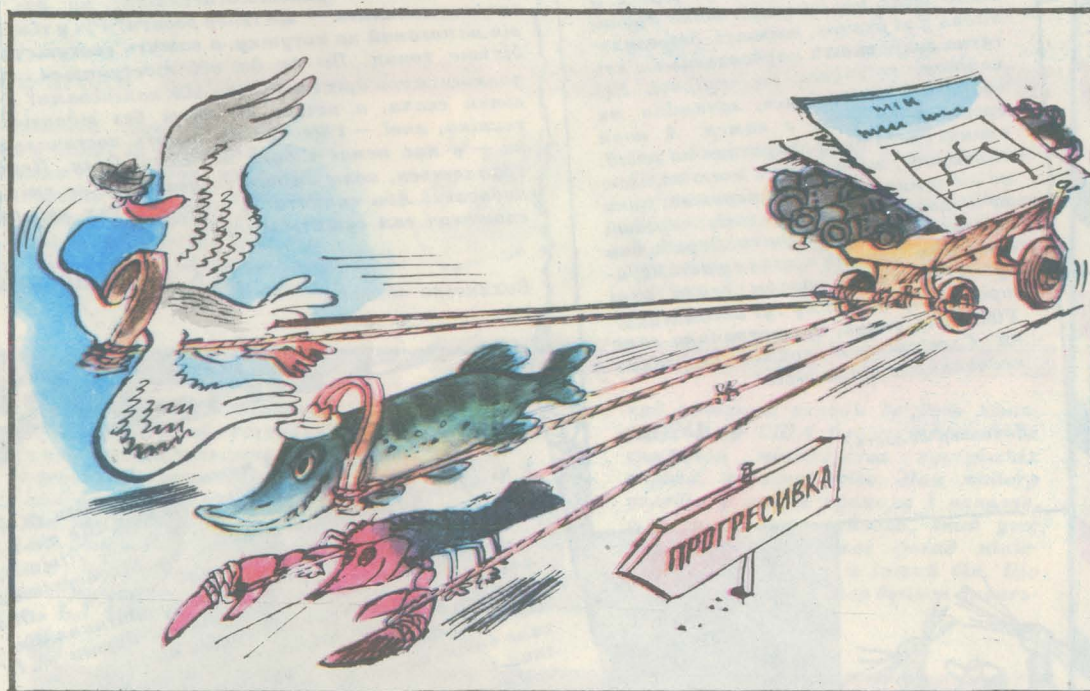
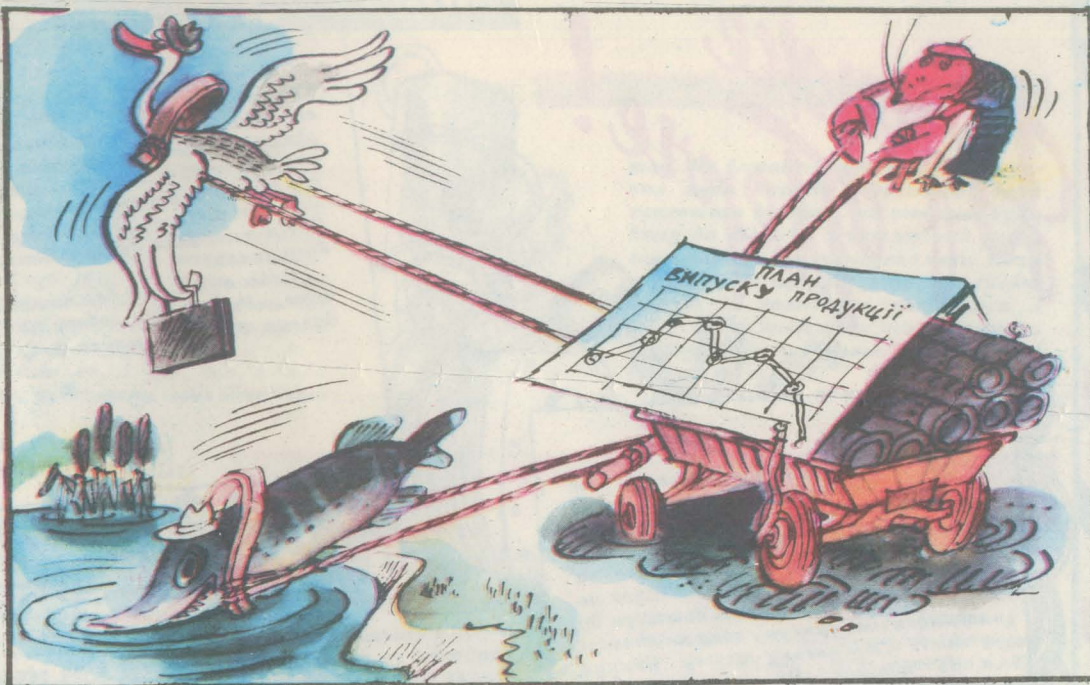
РАДІСНА ЗВІСТКА

Надійшла цими днями до штаб-квартири ТАПу з Надвірнянської міськради Івано-Франківської області. Після майже річних клопотань жительки міста М. М. Кубірки замінити у квартирі несправну газову плиту, її наполегливість була винагороджена: плиту замінили. Про це повідомив голова міськради П. С. Бобровський. Радість могла б стати подвійною, якби тов. Бобровський знайшов можливість сповістити, що належно оцінено також і винних у тяганні.

ЛОТЕРЕЯ В ЛАЗНІ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Цікаво проходять відвідини лазні в селі Качаївці Ямпільського району. Оскільки на всіх бажаючих попаритися тут лише один таз, право користуватися ним розігрують у лотерею. У такий спосіб правління місцевого колгоспу імені Енгельса має намір зібрати кошти на придбання необхідного банного інвентаря.

Без слів.

Із циклу «Легенди чужого краю»

Дивний хлопчина вродився колись в одному не нашому краї. Було там усяких: з очима темними, як ніч, і голубими, як небо, із сірими, мов кремінці, і зеленкуватими, наче морська хвиля. А цьому втулила природа ні те ні се — без кольору, ніби забракло їй наразі геть усіх барв. Але то півбіди, на біду повернуло пізніше.

Змалку, поки ходив під стіл пішки, він лупав безбарвними своїми очима просто так, аби лупати. Та коли добряче підріс і в парубки вибився, почалося тоді чортіщо. Прискальється, бува, збоку на чийсь корову — й молоко бідолашний скисне ще у вимені. Обзиристь весною цвіт яблуні — див, восени замість ваговитих рум'яних плодів ряс-

ніють на ній миршаві кислиці.

Чутка про молодика з кислим оком рознеслася скрізь, і скрізь стеріглися того пристріту. А найбільше мороки батькам: це ж до якого, думають, діла чадо своє приставити? В пастухи чи садівники не годиться, зерно під його прижмуром пліснявіє, на винарню теж не візьмуть... Довго сушили собі голову та й подалися нарешті до славетного в тім краї мудреця: отак, мовляв, і так, дай раду-пораду. Вислухав їх мудрець, потеревив сиву бороду:

— Авжеж, — мовив перегода, — халепу маєте чималу. Проте нема в світі людської вади, яку розумом не можна було б обернути на користь. Ось купила моя жінка сьогодні на базарі оцту, нікудишній, хоч вилий. А ваш син самим лише поглядом хіба ж такий виробить! Ще й майстром назвуть знаменитим...

Подякували батьки мудрецеві, пішли звеселені. І став невзабарі кислоокий виробляти найліпший оцет. Усі хвалили; сягнув його продукт навіть високого королівського столу.

— Який смак, яка гострота! — вигукнув захоплено король, що страх полюбляв беручки приправи.

І призначили кислоокого постачаль-

ником двору його величності, і медаллю за старанність нагородили. У шані та достатку звікував він вік, потомство залишив численне й спочив під гранітною брилою з написом:

«Тому, хто знайшов своє місце в житті, добре й на цвинтарі».

Шкода тільки, нащадки, успадкувавши цілком властивості батькового ока, не зважили на це слушне слово. Їм би дотримуватися далі вивіреної лінії — аж ні, потягло до іншого. Один вирішив, що досвід продукування оцту вже дозволяє йому перейти на вино, — й підсовував покупцям кислятину, від якої судомило щелепи. Другий куховарити заповзвся. Третій у скоморохи гайнув, сипав прокислими дотепами. Четвертий... Та хіба всіх перелічиш, сказано ж, що потомство було численне.

У тих, певна річ, також знайшлися діти, онуки, правнуки, розгалузились бадиллясто, закоренилися по всіх усядах. Тепер, трапляється, глянеш: овва, куди занесло кислоокого, в які сфери!

А оцет часом продають ну такий же поганючий, хоч вилий...

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

Друже Перче!

Буває ж так: вихопиться в тебе лайливе, образливе слово, а потім сумління починає гризти. Оце їду зараз в поїзді, пишу листа до тебе з проханням, щоб ти вибачився за мене перед... А втім, розповім усе по порядку. Треба було мені покласти до автоматичної камери схову на вокзалі у місті Слов'янську валізу. Вкинув я 15 копійок. Не спрацювала та камера і грошей не віддала. Намацав я в кишені ще 15 копійок. Знову не зачиняється камера схову. Потім я довго бігав по вокзалу, міняв гроші, кидав у ті отвори, нарешті, безрезультатно витративши карбованець і п'ять копійок, звернувся до чергової. Ще добре пововтузившись, зачинили ми в решті-решт одну з камер. А коли вранці треба було збиратися на поїзд, виявилось, що камера з моєю валізою не відчиняється. Що я пережив, поки за допомогою тієї ж таки чергової камеру вдалося відчинити! Стрибаючи в поїзд на ходу, як я лаяв ту автоматичку! І от тепер раптом стало мені соромно. Ну при чому тут автоматика! Хіба вона винна, що потрапила саме на Слов'янський вокзал до таких небайдлих господарів?

Донецька область.

А. ДУДКА.

Ти бачив колись, щоб замітали одночасно чотири віниками? Приїдь до нас, на Дарницький шовковий комбінат — побачиш. А доводиться брашні одночасно чотири віники в руку, щоб підмести наші виробничі приміщення, бо один віник — це, наші виробничі приміщення, якихось десять-п'ятнадцять не перебільшуючи, якихось десять-п'ятнадцять лозинок. Отак «щедро» в'яжуть віники в колгоспі «Нове життя» Бородянського району на Київщині. І за ці лозинки здерли недавно з нашого підприємства близько трьох тисяч карбованців. Дуже просимо тебе, Перче, вже не пошкодуй перчин для цих халтурників. Щоб вони принаймні до нових віників запам'ятали.

С. СИМОНОВСЬКИЙ,
член групи народного контролю.

Я не раз чула, що з ремонтом побутової техніки в майстернях усіляке трапляється: і пилом вона, буває, припадає, і лагодять її неякісно. Але щоб, скажімо, від пральної машини майстри лишили різки та ніжки, і навіть цих різок та ніжок власникові не повертали, — в таке я не вірила. Аж поки на початку січня минулого року не здала в будинок побутової Цибилевої ремонтувати пральну машину «Рига-8». Потрібно було замінити лише трубу, якою стікає вода. У майстерні моя механічна помічниця стояла до вересня. Потім з неї зник двигун. Зникли, точніше, звільнилися з роботи і майстри, які його зняли.

Словом, я й досі без машини. А без неї мені як без рук: маю п'ятьох дітей, отже, «Рига-8» без роботи не простоювала. Везити ж речі у пральню — дуже далеко. Та й страшнувато: а раптом їх спіткає доля машини?

О. РИБАЛКА,
жителька села Чутівки
Знам'янського району Кіровоградської області.

Пам'яташ приказку: «Ждала-позидала, а як прийшло, то розплакалась». Ось так і ми чекали, чекали дрого від наших запорізьких поставальників, а як прибув той дріт нарешті з Волинської обласної бази матеріально-технічного постачання до Ковельської райсільгосптехніки, ми аж за голови схопилися — що тепер робити? Річ у тім, що він намотаний на котушку, а важить «котушечка» більше тонни. Як ти до неї підступишся, щоб розмотати той дріт і поділити між колгоспами? Хоч гопки скажи, а нічого не вдієш без відповідної техніки, якої — і це чудово знають поставальники — в нас немає і бути не може. Отак, Перче, трапляється, коли вміють готувати, та не вміють подавати. Аби випхати за ворота, а там хай собі споживач сам сушить голову!

Волинська область.

А. КАШИНСЬКИЙ.

Як ти вважаєш, чи можна закінчувати те, чого й не починали? Виявляється, можна. Ще рік тому на нашу скаргу про те, що дорогою в с. Піщаному райради не пройшли, ні проїхати, виконком Білоцерківської «заїздробуду» в даний час вирішує питання про... «закінчення» робіт по будівництву дороги в IV кварталі 1982 року, згідно зобов'язань... Воно, звичайно, вирішувати питання про закінчення будівництва, певно, легше, ніж розпочати саме будівництво. Бо й досі на відрізок дороги, про який ідеться вже багато років, не ступала й нога жодного будівельника з того тресту.

Київська область.

В. ГРАБАР,
зав. фельдшерським пунктом.

Тебе ще ніколи не кликали в гості за таким принципом: приходь, мовляв, дороженький, але тільки тоді, коли нас дома нема? А от керівництво Полтавського обласного побутового ремонтно-будівельного тресту саме так і запросило до себе відразу багатьох жителів міста і області, або конкретніше — господарів власних будинків. В обласній газеті воно вмістило оголошення, запрошуючи подавати замовлення «на спорудження, ремонт житлових будинків, підсобних приміщень, гаражів, інших будівель з будівельних матеріалів організації чи замовників» і далі: «Кваліфіковані спеціалісти будівельних організацій виконують усі види столярних робіт, проводять облицювання будинків цеглою, плиткою, а також санітарно-технічні роботи...»

Дочитавши до цього місця, я мало не схопив капелюх і не помчав подавати замовлення. Але в останню мить, погляд зупинився на наступному абзаці: «Увага! Замовлення приймаються тільки при наявності невеликої черги в ремонтно-будівельній організації на ту чи іншу роботу». А ти бачив коли-небудь, Перче, чи, може, чув, щоб десь виникала така ситуація: будинок — не хочу? Я — теж. А тому останній рядок оголошення — «Чекаємо замовлень від господарів власних будинків» — я розцінив як свідчення того, що в керівників рембудтресту є почуття гумору. Або невикористані кошти на рекламу.

В. СМІРНОВ.

Багато ще загадок у природі. Ось і ми тобі хочемо про одну розповісти. Наш клуб будували десять років. Вірніше добудовувалися, бо стіни його ще десять років тому було майже зведено. Так от, на будівництво нашого клубу щороку завозилися цегла, інші будматеріали. Проте за кілька місяців цегла разом з іншими матеріалами кудись безслідно зникає. А стіни клубу, замість рости, навпаки, зменшуються — руйнуються від дощу і вітру. Цікаво, Перче, чим би ти пояснив це загадкове явище. Ми, молодь села Вороб'ївки, пояснюємо його недбалістю і безвідповідальністю нашого керівництва.

Новгород-Сіверський район
Чернігівської області.

МОЛОДЬ СЕЛА.

Усе пізнається в порівнянні. Я, наприклад, не уявляв раніше, що може бути щось мерзотніше, ніж хабарництво в чистому, так би мовити, вигляді, коли людина бере запропоновані за якусь послугу гроші, продаючи, таким чином душу оптом і в роздріб. А от познайомився з Борисом Михайловичем Дмитрієвим та роботою очолюваною ним фірми — Кіровоградським управлінням ритуальних обрядів, — і переконався: буває ще мерзотніша мерзотність. Це здирництво. Причому й воно, виявляється, має свої відтинки.

Одна річ, коли, скажімо, жеківський слюсар буквально збиткується над вами і вашим часом, прикувавши вас до фонтануючого крана своєю, м'яко кажучи, непунктуальністю, а потім іще й нахабно натякає, начебто копійчану прокладку він з-під землі дістав і що таке старання вимагає належної винагороди. В цій ситуації у вас є вибір: можна слухняно викласти грошечку, а можна й не викласти, бо коли слюсар прийшов, кран він усе-таки приборкає.

І зовсім інше, коли в людини горе, коли приходить вона в оце ритуальне управління, розраховуючи якщо не на глибоке співчуття, то, принаймні, на швидке виконання усіх формальностей, пов'язаних з похороном, а її обмацують липкими поглядами, прикидаючи, яку суму з цього клієнта можна вичавити понад розцінки.

Для родичів померлої вісімдесятичотирирічної Г. А. Свириденко ця сума становила двадцять вісім карбованців. Вісім карбованців узяв бригадир Лелеківського кладовища за місце для могили; десятку довелося вкласти у свідоцтво про смерть при оформленні автокатафалка і оркестру, бо в управлінні практикують половинний сервіс: є автокатафалк — нема оркестру і навпаки; ще червінець заплатили за право вибрати труну.

І це ще по-божому. Багато хто не вкладається і в півтори сотні. Музиканти менше сотні за півгодини роботи не беруть. Плюс випивка і закуска за упокій душі. Плюс копання ями з тим же одноразовим харчуванням могильників.

Та це, так би мовити, лише первинні клопоти, і тривають вони день-два. Як правило, на цьому спілкування з похоронною фірмою не припиняється: багато хто хоче поставити померлим рідним пам'ятник, а пам'ятники — монополія управління. Але тепер шукати спільну мову клієнтам доводиться не з рядовими здирниками, а на вищому рівні — безпосередньо з Борисом Михайловичем Дмитрієвим.

Особисто мене начальник управління запевнив, що пам'ятників у них — хоч греблю гати, бери — не хочу. Якщо й трапляються інколи затримки, то тільки через постачальників. Словом, ідеальна вимальовується ситуація: клієнт вибирає, що йому до вподоби, платить у касу гроші, деталі пам'ятника передають художникам, ті оперативно вибивають на камені необхідний напис, виготовляють портрет, керуючись виключно затвердженими розцінками, і незабаром у книзі відгуків з'являється вдячний запис відвідувача.

Уточню відразу: теплих записів у книзі відгуків мені почитати не пощастило, оскільки їх не було.

— Невже нема?! — здивовано вигукнув Борис Михайлович, коли я йому про це сказав. І це здивування було настільки щирим, що я вирішив поцікавитися у кількох навімання вибраних замовників-кіровоградців, чому вони проявили таку чорну невдячність. Ось їхні відповіді.

Т. І. КОВАЛЕНКО: Я хотіла замовити пам'ятник померлому чоловікові — офіцерові, фронтовику, нагородженому багатьма бойовими орденами і медалями. Майже рік Дмитрієв водив мене за носа. Такої пихатої людини я ще не бачила. До нього звертаєшся, а він тебе наче не бачить і не чує, повертається і мовчки йде геть. Нарешті, коли я вже була доведена, як то кажуть, до точки кипіння постійними приниженнями, він показав мені на купу неокончених плит: «Беріть!» «А як же повантажити?» — питаю. «Домовляйтеся самі». Я пішла до музикантів, які саме грали в одній з кімнат у карти, і вони за двадцять карбованців повантажили плити у грузовик, теж найнятий мною на стороні. А в управлінні, між іншим, є і автовантажувач, і вантажний автомобіль.

О. М. ОСТРОУХОВА: Я пройшла ті ж кола

принижень, що й Тамара Іванівна. І за вантаження деталей пам'ятника заплатила стільки ж.

Л. М. ТИМОФЕЄВА: Я теж бігала за Дмитрієвим не менше, аж поки знайомі з практикою роботи управління люди не підказали: зайти до Дмитрієва, покласти на стіл сто карбованців і матимеш пам'ятник. Я так і зробила. Дмитрієв запитав: «Ви хочете, щоб я був вашим опікуном?» Він провів мене у бухгалтерію, наказав швиденько оформити замовлення і повернувся до себе.

В. І. АНДРЕЄВА: Я майже рік ходила до начальника управління Дмитрієва, але щоразу чула: чекайте. Нарешті він сказав: давайте завдаток. «Я виїняла п'ятдесят карбованців». «Мало, — відповів Дмитрієв, — давайте ще стільки ж». Я виконала його вимогу. Незабаром він дозволив продати мені пам'ятник. Я заплатила гроші в касу сповна. А «завдаток» Дмитрієв мені так і не повернув.

Г. В. НЕГРІ: Мені так сказали: поки Дмитрієв нічого не матиме з тебе, ти не матимеш пам'ятника. Я зайшов до начальника і під час розмови поклав на краєчок стола п'ятдесят карбованців. Дмитрієв глянув на гроші і сказав: «Ходімо». Ми прийшли з ним на склад і він розпорядився продати мені той

самий пам'ятник, за яким я виходив кілька місяців. Коли він узяв гроші, я не знаю, бо, виходячи з кабінету, він залишив їх там же, на столі.

Я погрішив би проти істини, якби стверджував, що немає жодної людини, котра б не могла сказати про Б. М. Дмитрієва доброго слова. Є такі люди. Але вислухати мені їх не вдалося. З різних причин.

Скажімо, художник К. І. Катренко, ледь зачувши про перевірку, терміново виписався з Кіровограда і наживав п'ятами у невідомому напрямку, покинувши і шикарний будинок, і один з кількох автомобілів. А в нього напевно знайшлося б чимало найпохвальніших епітетів на адресу Дмитрієва. Бо хто ж, як не Дмитрієв, створив для Катренка воістину райські умови для роботи: брав за портрети художник стільки, скільки хотів, гроші клав у кишеню, портрети виготовляв з «лівого» матеріалу, і таким чином заробляв за місяць по кілька тисяч карбованців.

Не в обиді на начальника і водії Багатириєв та Колган. Раніше в управлінні була бригада, яка за визначену прейскурантом плату встановлювала пам'ятники. Дмитрієв бригаду ліквідував. А Багатириєв з Колганом охоче переклали на себе всі її турботи. Звичайно, не через прагнення піднести похоронний сервіс на вищий рівень. У їхньому розпорядженні вантажна машина, якої — ви пригадуєте? — не могла допроситися замовниця Т. І. Коваленко. Бензин — за рахунок управління, поточні витрати — також. А гроші — по 120 карбованців за пам'ятник — у власну кишеню.

От і скажіть мені: хіба не бліднішає навіть чистої води хабарник на фоні описаного вище сузір'я ритуальних діячів, котрі — бр-р-р! — так присмокталися, наче п'явки, до чужого горя, що й не відірвеш.

А відірвати треба.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я прогуляв...
— А я догулявся.

ГУМОРЕСКА

Приходжу я в лікарню, з годину в коридорі у черзі вистояв, плечем стіну підпираючи, нарешті потрапляю до кабінету.

— Серце,— кажу терапевту,— болить і болить...

— Біль — це сторожовий пес нашого здоров'я,— не піднімаючи голови і щось швидко записуючи в картонці попереднього хворого, озивається лікар. — Так говорили ще давні греки.

Мені, звичайно, від того, що так говорили давні греки, не легше.

— Може, й пес,— згоджуюсь,— але щось він останнім часом надто часто почав гавкати.

— Гм... — і лікар ще швидше пише, як і раніше, не піднімаючи голови,—

якщо гавкає, то, виходить, сигналізує про неблагополучні процеси у вашому організмі. — Він нарешті дописав і звів на мене стомлені очі. — Роздягайтесь...

Ну, обслуховав він мене, папірців різних понавписував на рентген, на аналізи,

ДУМКИ РЕЧЕЙ

ВЕНТИЛЯТОР: — Свіже повітря? Це те ж саме застояне — тільки в русі.

ГАЗОПЛИТА: — З жінкою швидше знайдеш спільну мову.

ДИПЛОМ: — Декому заміняю знання.

КАЛЕЙДОСКОП: — Тільки не повторюватися!

КОМПАС: — Де б не був південь, а північ — навпроти.

ЛІЖКО: — Не завжди і вдень відпочинеш.

МЕДАЛЬОН: — Все життя на ланцюжку.

ОДЕКОЛОН: — Створюю ілюзію, що нібито пахне людиною.

ОЛІВЕЦЬ: — Ламаюся, ламаюся, але щось-таки і напишу.

ПЕЧАТКА: — Доводиться дещо стверджувати з важкою душею.

ЦІДИЛО: — Все погане залишається мені.

ЦІПОК: — Потрібно вчасно зорієнтуватися: кого — підтримати, кого — потягнути.

Дмитро АРСЕНИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ваш син нахуліганив! А винувата горілка.

— От бачите — горілка! А хлопчик же невинуватий!

на електрокардіограму тощо. І велів прийти до нього через тиждень. (Хвороби, зауважу, тепер такі хитрі поробилися, що лікар без аналізів та рентгену і діагнозу не поставитиме).

Все я зробив, всі аналізи здав і знову до лікаря через тиждень приходжу, годину в черзі вистояю, плечем стіну підпираючи, і нарешті в кабінет потрапляю.

— Скільки вам років?.. Сорок п'ять?.. — щось швидко записуючи в картонці, запитує мене лікар. — У чоловіків віком 45—59 літ інфаркт у 7 разів частіше зустрічається, ніж у жінок. А чому?..

— Справді, чому? — зацікавився і я.

— А тому,— ще швидше пишучи, відповідає він,— що серце жінки швидше відходить.

— Еге,— згоджуюсь,— я іноді так свою із себе виведу, що — ой-ой! А через десять хвилин вона вже, як нічого й не було, щось намугикує собі та косметику свою перебирає.

— О!.. А ми, чоловіки, як? — лікар нарешті відривається від писанини і зводить на мене стомлені, почервонілі очі і важко зітхає. — Ми, чоловіки, все тримаємо у своєму бідному сердечку. Днями, тижнями, місяцями. В того більша зарплата, той премію відхопив, той звання, той по службовій драбині

швидко піднімається, а той машину купив... От і з'являються на серці рубці... Та що там!.. Ми — самолюбиви, ми надто горді. Вразливі. Який-небудь дріб'язок гризе наше серце. Ось взяти мене, тобто, я хотів сказати, що візьмете вас,— і він нашвидкуруч погортав історію моєї хвороби. — Якщо судити з даних аналізів, то ви належите до чоловіків типу «А».

— Пробачте, а що таке, чоловіки типу «А»? — обережно питаю.

— Тип «А», скажу вам відверто, як мужчина мужині, небезпечний тип. З медичної точки зору. Більше всього він схильний до інфаркту. До цього типу належать чоловіки енергійні, занадто активні, нетерпеливі, швидкі. Завжди у них не вистачає часу, вони все сприймають близько до серця, спішать, нервують. А результат? Інфаркт. Бігаємо, трудимось і... «Сидів на роботі і раптом...» «Прийшов додому, сів вечеряти і раптом...»

— А що ж робити?

Лікар подумав, провів рукою по своєму стомленому, не досить чисто поголеному підборідді, ніби проганяючи з нього щось, і зітхнув.

— Перш за все, спокій. І побільше рухатись на свіжому повітрі. За день треба проходити пішки не менше десяти кілометрів. Плюс позбутись шкідливих звичок: алкоголь, тютюн... — Кажучи це, він дістав із шухляди сигарету, нервово розім'яв її жовтими від нікотину пальцями, хотів було запалити, але передумав, зітхнув і поклав сигарету назад. — Уникати конфліктів, неприємних історій, стресів, або, як сказав один гуморист, пережити неприємності в міру того, як вони надходять. Ну, і... міцно спати, нічого не брати до серця.

При цих словах лікар раптом замовк, тривожно до чогось прислуховуючись у своїх грудях, не змінюючи пози, рукою намацав у шухляді столу блискучий циліндр, відкрив кришечку, дістав таблетку і поклав її собі під язик.

— Валідол? — питаю. — Серце?

— На жаль...

— І до якого ви типу чоловіків належите?

— Тип «А».

— І що... лікарі кажуть? — запитав я.

— Та що там... — відказав терапевт неохоче. — Був я у професора,— він назвав широко відоме в медицині ім'я. — Радить уникати конфліктів, неприємних історій, стресів... А як їх уникати? — він подивився на мене стомленими очима. — Життя є життя. Тільки встигаєш крутитись.

— І все ж,— раджу йому,— треба побільше рухатись на свіжому повітрі, ходити пішки...

— Часу немає,— зітхнув він. — Я вже три роки, як не можу вибратись на рибалку.

— Ну... це зовсім погано, лікарю. І потім... не можна нічого брати близько до серця.

— А-а... вам, колего, працюючи в інституті, легко давати поради,— відмахується він рукою. — А спробували б ви на моєму місці, на місці дільничного терапевта. Тут так закрутишся, що забудеш, як тебе й звати. Але — постараюсь дотримуватись ваших рекомендацій. Дякую за консультацію.

Лікар встає, робить рух, щоб вийти з кабінету.

— Хвилинку,— зупиняю його. — Це мені треба виходити, я пацієнт, а не ви.

— От бачите, а ще радите бути спокійним. Тут хворі болячками так закрутять голову, що немає коли і своїх болячок лікувати,— він тисне мені на прощання руку. — Так про віщо ми говорили з вами?.. А-а... вибачаюсь, хворі мене зовсім затуркали. І чого вони всі хворіють, хай уже я... Спасибі за консультацію, дорогий колего. Постараюсь дотримуватись ваших порад. Ви маєте рацію, нам, чоловікам, треба берегти себе.

Валентин ЧЕМЕРИС.

м. Дніпропетровськ.

Поета Бориса ПАЛІЙЧУКА
з його першим 70-літтям.

Поета Петра БІБУ
теж з його першим 70-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Дали перцю!

Тривалий час ліфт у дев'ятиповерховому будинку № 13-Б по вулиці Заслонова (м. Київ) працював вряди-годи. Скільки разів мешканці викликали майстрів, та після кожного ремонту ліфт поскрипить-покрекче день-другий і знову стане, як вкопаний. Набридли це мешканцям, і вони написали листа до редакції. Листа цього було надруковано у № 2 журналу.

Після виступу Перця головний інженер спеціалізованого ремонтно-будівельного управління «Київліфт № 1» В. І. Овчарук повідомив, що за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків бригадири електромеханіків Матвієнка В. В., майстра дільниці Заболотного В. Н. з їхніх посад звільнено. Ліфт якісно відремонтовано, і він працює.

Ви, звичайно, пам'ятаєте народну усмішку, в якій розповідається про студента, котрий дуже часто просив у батьків гроші. Ті вже й поросся продали, і бузівка, а син пише: «Вишліть іще». Що робити? І тоді батьки надіслали своєму студенту таку

Минув термін, встановлений на розгляд листів і заяв, а з Бердянська, як кажуть, ні з губи пари, ні з носа вітру.

«Мабуть, справа з водою не така вже й проста, щоб її можна було вирішити за якийсь місяць», —

міськвиконкому М. А. Антонова була коротка, як лист студентів:

«Исполком городского Совета народных депутатов сообщает, что заявление гр. Иванова О. П. от 24 ноября за № 25042/7 в наш адрес не поступало».

Разом з відповіддю редакції заступник голови міськвиконкому Микола Антонович Антонов повернув і наше нагадування, в якому чітко написано, що ж змусило О. П. Іванова та його сусідів звернутися до «Перця», вказувалася їхня адреса.

Микола Антонович міг би його і не повертати, а просто підредагувати свою відповідь: мовляв, заявляю гр. Іванова О. П., який проживає по вулиці Кірова 1/2 і який скаржився на погане водопостачання, ми не одержували.

Але заступник голови міськвиконкому чомусь цього не зробив. Може, був зайнятий розбором інших листів і йому було ніколи дописати кілька рядків, а може, побоявся, що його звинуватять у копіюванні народної усмішки.

Як би там не було, а вирішення скарги знову повисло в повітрі.

Ми хотіли вже з цього приводу ще раз написати листа в Бердянський міськвиконком. Але подумали: раптом він знову загубиться? І знову міськвиконмівці розводитимуть руками — нічого, мовляв, не одержували. Тому ми вирішили викласти скаргу на сторінках журналу. Так, знаєте, буде надійніше. Бо, по-перше, в Бердянськ надходить не один примірник «Перця», а майже шість тисяч, і, по-друге, як запевнили нас у міському агентстві «Союздруку», надходить він туди регулярно і по дорозі не губиться.

М. ПРУДНИК.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

НЕ ОДЕРЖУВАЛИ — Й БАСТА!

відповідь: «Дорогий сину! Листів, у яких ти просиш грошей, — ми не одержували».

Децю подібна ситуація виникла і в нас.

Ще у листопаді минулого року до редакції «Перця» звернувся О. П. Іванов та ще кілька мешканців будинку № 1/2, що по вулиці Кірова у м. Бердянську Запорізької області. Вони писали про те, що на верхніх поверхах їхнього будинку немає води, а хекати з відрами по сходах, коли в квартирах встановлено крани, не таке вже й велике задоволення.

Погодившись з О. П. Івановим та його сусідами, ми надіслали їхнього листа до Бердянського міськвиконкому з проханням на місці розібратися, що воно й до чого, і, зрозуміло, вжити необхідних заходів.

подумали ми... Але про всяк випадок адресували у міськвиконком нагадування.

Збіг ще один місяць. І знову з Бердянська ні привіту, ні одвіту.

Знову редакція звертається в міськраду. Так, мовляв, і так, у листопаді минулого року надіслали лист мешканця вашого міста, а відповіді немає. Цього разу в нагадуванні коротко повідомлялося про суть справи.

І ось нарешті настала та щаслива хвилинка, коли листоноша принесла довгожданого листа з Бердянська. Увесь відділ листів полегшено зітхнув.

Але передчасно. Бити у литаври виявилось ще рано.

Відповідь заступника голови Бердянського

РУБА І

Татусь-мудрець любив сина повчати:
«Сім раз відміряй, перш, ніж відрізати,
А потім дай відрізати комусь,
Аби самому... не відповідати».

Відомий критик вельми зажурився:
— Чи в мене уже розум притупився?
Читав новелу — думав: графоман,
На підпис глянув — бачу: помилився!..

Меню в кафе, коли ти не зайдеш,
Незмінне — від борщу і до води.
Воно немов шедевр літератури
Писалось тільки раз і назавжди.

Ніначе ліки (стверджувать не гріх),
Була корисна критика для всіх:
Одним — допомагає вад позбутись,
А іншим — супротивників своїх.

Степан ГРИЦЕНКО.

— Ой, важко вам буде з ним працювати, Іване Івановичу! Чесний, непідкупний, завжди правду-матку в очі ріже...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

СТАРЕ Й НОВЕ

«В січні позаминулого року придбали ми в Центральному універмазі по вулиці Ватутина дитячу коляску. Хоч і красувалася на ній Знак якості, проте коляска дуже швидко вийшла з ладу. Однесли ми її в універмаг і зажадали заміни. Чекаємо місяць, два, піроку... Вже й гарантійний строк минув. А виявилось, що в універмазі й не думали відправляти коляску на завод...

Сім'я Сергєєвих з м. Кривого Рога Дніпропетровської області».

Знайомий ВІЗ, що й нині там...
Звичайно, це — і стид, і страм.
Та є й нове: це те, що пакості
Тут не прості — зі Знаком якості.

Валентин КИРИЛЕНКО.

ПОДІБНІСТЬ

Марія полюбила фізкультуру. Обручик вертить, каже: — Для краси. Ти, чоловіче, глянй, яка фігура! А талія зробилась, як в оси. Той посміхнувся і сказав байдуже, Вминаючи сніданок за столом:

— Щоб талією схожа, то й не дуже, 3 осяю більше схожа ти жалом.

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

м. Сміла
Черкаської обл.

Малюна сина тисел

А знаєте, я категорично проти виразу «марнувати час». Коли людина не обтяжена жодною справою, це буває навіть корисно. Вельми цікаві думки, між іншим, виникають у голові, вільній від буденних клопотів.

Приміром, стою одного разу на автобусній зупинці, що біля Сумського колгоспного ринку. П'ять хвилин стою, десять, ось уже півгодини нащокало, а відстатися до автовокзалу все нічим. Отже, знічев'я спостерігаю і розмірковую. Хоча б над таким: якою магічною буває сила чисел!

Ось проїздить мимо автобус, на «візитній картці» якого намальована дев'ятка. Що це означає, сумчанину пояснювати не треба: маршрут «Колгоспний ринок — Басівський санаторій». Але в даному випадку автобус рухається в протилежний бік і саме в той, куди спрямовані прагнення десятків сердець, в унісон із котрими б'ється й моє. Тим паче, що автовокзал є однією з установ, до яких спізнюватися аж ніяк не бажано.

Та водії ці аргументи, образно кажучи, до лампочки. Він гордо мінає натовп, несучи в очах таку порожнечу, як і за спиною. Наскрізь просвічуються й салони «сімки», «тринадцятки», «сімнадцятки», що пролітають у тому ж напрямі...

Нарешті — о, радість! — від Червоної площі спускається «Ікарус» з добре

видним здалеку номером 19: маршрут «Аеропорт — автовокзал». Але переможне «ура» готових до штурму пасажирів застряє в горлі. На табличці, прикріпленій до вітрового скла, написано: «За замовленням», — і цей автобус гуркоче вслід за іншими.

Хоч я не телепат, але певен, що в ті хвилини не лише в моїй голові роїлись такі запитання. Чи на Сумському автопідприємстві 18021 хто-небудь коли-небудь підраховував, скільки їхніх

водіїв щодня отак ганяє порожняком — до гаража, заправних станцій або до теці на млиниці? І скільки державного бензину й часу пасажирів можна б зекономити при попутному завантаженні усіх цих автобусів? І наскільки б таким чином зменшилась транспортна проблема на деяких маршрутах, а значить — і по місту в цілому?

З цими запитаннями я по черзі звернувся до начальника автопідприємства Б. К. Бараненка і його заступника по експлуатації М. М. Кіптенка. Та замість конкретних відповідей одержав туманні роз'яснення. І що характерно — діаметрально протилежні. Борис Кузьмич нарікає на упертість водіїв, які попри всі виховні зусилля адміністрації ніяк не подолають імунітету проти «чужих» пасажирів. Навпаки, Микола Миколайович грудьми стає на захист підлеглих. Мовляв, їх тримає в лещатах основний графік, від якого — ні туди, ні сюди.

А мені здається, річ зовсім в іншому. Просто ці керівні товариші — дуже зайняті люди. Ніколи їм вгору глянути, не те що сушити голову над поліпшенням транспортного обслуговування сумчан чи шляхами економії пального. А якби самі постояли десь у черзі на зупинці — дивись, і осінило б!

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

— Через таких негідників і риби стає все менше й менше.

ДАЛИ
ПЕРЦЮ!

Чи знаєте ви, як інколи важко буває стримувати свої дрібновласницькі інстинкти (особливо, коли можна їх одвоявити без найменших перешкод)? Якщо ні, то поспробуйте заступника керуючого Миколаївським райоб'єднанням по виробничо-технічному забезпеченню сільського господарства І. Г. Кириленка, який не зміг утриматися від спокуси і, використовуючи своє службове становище, спро-

бував привласнити державну автомашину.

Лист про це, який надійшов до Перця, на прохання редакції розглянув Миколаївський обласний комітет народного контролю. Голова комітету А. І. Можотенко повідомив, що факти, наведені в листі, відповідають дійсності. І. Г. Кириленка з роботи звільнено.

ОБ'ЯВИ,
ОГОЛОШЕННЯ

Відділення зв'язку № 215 м. Києва (проспект Свободи, 26)

доводить до відома громадян, які користуються його послугами, що з настанням темряви

працівники відділення обслуговуватимуть тільки тих відвідувачів, котрі придходимуть із своїми джерелами світла (кишеньковими ліхтариками, свічками, газовими лампами тощо). Викликано це тим, що відділення зв'язку вже тривалий час позбавлене електричного світла, а керівники Шевченківсько-Подільського відділення «Київенерго» ніяк не вирішують питання про підключення його до електромережі.

У селі Самгородок
Сквирського району на Київщині

відбудуться гуляння
з нагоди десятиріччя будівництва містка
через місцеву річку.

У програмі — зустрічі з керівниками Білоцерківського шляхового ремонтно-будівельного управління, що колись почали будувати місток.

УВАГА, УВАГА!

У 134-квартирному будинку по вулиці Третього Інтернаціоналу, 34-а, (м. Шепетівка Хмельницької області) відкрито школу майбутніх новоселів.

Мешканці будинку, які одержали тут квартири більше року тому, поділяться досвідом, як обходитися без води та газу, навчатимуть бажаних не брати близько до серця той факт, що подвір'я будівельники перетворили на смітник і так усе й залишили, прищеплять навички поводження із столярним та слюсарним інструментом.

Заяви надсилати на адресу керівників цукрового комбінату, які прийняли житло з такими недоробками, і міськради, де ніяк не спроможуться вирішити, хто ж доводитиме будинок до ладу.

ДО ВІДОМА ПОЖИЛЬЦІВ!

Керівництво будинкоуправління дистанції цивільних споруд Львівської залізниці (м. Ровно, вул. Волгоградська, 21) повідомляє, що заклик опадливо витрачати воду в обслуговуваних управлінням будинках недійсний. Нехай з кранів капає, дзюрчить, біжить, фонтанує! Натомість прохання не турбувати керівництво викликаних слюсарів, як це протягом двох місяців робить житель квартири № 39 в будинку по вулиці Кіквідзе, 22 О. І. Ванюрьський. Бо Ванюрьських багато, а начальник будинкоуправління Л. В. Машук — одна.

ДО ВІДОМА КОЛГОСПНИКІВ
колгоспу імені Калініна Первомайського району
Харківської області

ПРИ ПОЖЕЖІ СЛІД НЕ ДЗВОНИТИ
ПО ТЕЛЕФОНУ 0-1,

а письмово звертатися до дирекції ремонтно-механічного заводу, що в м. Хмільнику Вінницької області. Можливо тоді колгосп зможе одержати нарешті пожежну машину, яку привласнив цей завод.

ТЕРМІНОВО ПОТРІБНИЙ

фахівець по дешифруванню телеграм,

що їх одержують мешканці Берислава на Херсонщині з місцевого відділення зв'язку. Кваліфікація фахівця мусить бути високою, оскільки тексти телеграм це — набір літер, позбавлений будь-якого змісту.

ВІДБУДЕТЬСЯ

вечір спогадів
про КОЛИШНЮ ЛАЗНЮ
в с. Буківці Воловецького району
Закарпатської області.

Вечір приурочується до 25-ї річниці знесення лазні й урочистої обіцянки керівників села збудувати нову.

Товариство
любителів пари й мочалки.

Вінницький міськвиконком
ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на кращу письмову відповідь жителю м. Вінниці О. Я. Зіняку, оскільки попереднім, в яких голова міськвиконкому тов. В. С. Одноколов запевняв, що вінницькі бані № 1, № 2, № 3 ось-ось буде відремонтовано і в них можна буде нормально помитися, О. Я. Зіняк не вірить і називає ті відповіді відписками.

ДОВОДИМО ДО ВІДОМА!

У зв'язку з частими перебоями в роботі зв'язку на станції Пологи запроваджено новий спосіб улагодження конфліктів: віднині всі, хто звертатиметься зі скаргами на нашу службу, одразу ж одержать відповідь:

«НЕ ВЛАШТОВУЄ ЗВ'ЯЗОК —
ВІДКЛЮЧИМО ТЕЛЕФОН!»

Керівництво служби вузлового зв'язку
ст. Пологи Запорізької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

У неділю ми пішли з дідусем порибалити на озеро. Коли наблизилися до води, чуємо, щось залопотіло. Дідусь Маркіян обережно розсунув очерет. Під берегом бачимо чаплю, яка б'є крилом по воді і крутиться на місці. Обережно взяли її на руки. Одне крило в неї було перебите і пошкоджена ліва нога.

Понесли її додому. Точніше, дідусь поніс, а я підтримував її за хвоста. Вдома у нас була аптечка. Дідусь зробив з паличок шину для крила й забинтував, а я змазав чаплі ногу йодом.

ЧАПЛЯ І ВАСЬКО

Чапля хоч і тривожилась, але незабаром прижилася й потроху стала дружити з нами. Не могла терпіти лише кота Васька. Тільки вгледить його, одразу кульгає через двір і намагається боляче довбнути дзьобом і вдарити здоровим крилом.

Бешкетник Васько захищався як міг. Погрозиливо нявчав, сичав, вигинав спину, їжачився, відбивався лапами, вишкірюючи зуби й настовбурчуючи вуса, — та де там!..

А гніватися на нього було за що. Знаючи, який мешканець проживає в дідуса Маркіяна, рибалки-любители ділилися з ним своїм уловом. Коли дідусь ставив перед чаплею мисочку з рибою, ось тут Васько й проявляв свою винахідливість, щоб хоч кілька рибок украсти. Чапля частенько карала Васька, але він не каювся.

Та під кінець зими вони подружилися. Чапля їла рибу, мит Васько підкрадався, вона удавала, ніби не бачить його, а він хапав здобич і одбігав убік. Така гра, мабуть, подобалася обом. Після цього чапля гордо ходила по двору, а Васько, вигинаючи спину, ступав поруч з нею і задоволено муркотів.

Гнат МАЙСТРЕНКО.

КУ-КУ

Поживають у гайку
Шпак, синичка і «ку-ку».
Он щебече сірий шпак,
Он синичка свище як!
Ну, а що то за «ку-ку»,

Не знайшли ми у гайку.
Ми сполохали шпака,
І синичка утіка.
Ми пройшли увесь гайок,
Кожну липку і дубок

Обдивились, і дарма,
Бо нікого там нема...
Йдем додому, а «ку-ку»
Не вгає у гайку.

Григорій ЛЮТИЙ.

ЗЕЛЕНІ ГУДЗИКИ

Якось весною привезли на село до бабусі маленького Івасика. Весело тут хлоп'яті: бо можна і на травичці покачатися, і квіточок нарвати, яких тут повно.

А то раз забрів він на бабусин город.

— Ой, які ж гарні гудзики! — щебетав він, зриваючи пуп'янки-голівки на маленьких соняшниках і, прополовши цілий рядок, побіг хвалитися до хати:

— Дивіться, бабусю, які зелені гудзики!

Поглянула бабуся та й руками об поли:

— Що ж ти, хлопчику, наробиш?..

А потім розповіла йому, які гарні були б ці соняшники, якби вирости великі. Скільки то загубив він смачних зерняток та олії...

Подумав Івасик та й каже: — Не журіться, бабусю, ось приїде мама, то попришиває ті гудзики на місце.

Володимир БОРОВИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПОРОЗУМІЛИСЬ

Сусід до сусіда:

— Ну, в тебе і шия!

— Та я ж сало їм! Їж ти, і в тебе буде така.

— Мене не цікавить, що ти їси, але шию треба мити.

Повідомив А. ЛЕВИЦЬКИЙ.

с. Білі Ослави
Надвірнянський район
Івано-Франківської області.

ПЕРЕКОНАВ

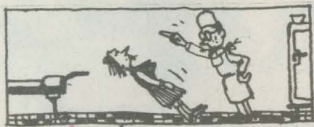
Професор пояснює пацієнтці, що слід погодитися на операцію.

— Ніколи, професоре! Краще померти!

— Дорогенька, одне другому не завважає.

Повідомила В. БУСИНКІНА.

м. Полтава.

ТЕПЛЕ СЛОВО

— Коханий мій, ти завжди зі мною розмовляєш якось загадково, і всі твої слова мене зовсім не гріють. Сказав би мені хоч одне тепле слово.

— Кожух! — радісно вигукнув «коханий».

КОЛИ!

— Коли ти вже варитимеш їжу так смачно, як твоя мати? — питає чоловік у дружини.

— Коли ти зароблятимеш стільки, скільки мій батько.

Повідомив І. ФРАНЧУК.

м. Кагарлик
Київська область.

ЗАСПОКОЇВ

Косить чоловік сіно, аж прибігає до нього маленький синок.

— Тату, тату! Мама на вечерю до чорта вареників наліпила.

А тато тріс його по потилиці.

— Хіба ж можна так говорити?!

А потім подивився, що син ледь не плаче, і почав його заспокоювати:

— От прийдемо додому, синку, сядемо вечеряти, то де вони в чорта й дінуться, ті вареники.

Надіслав О. ОСІЙЧУК.

м. Садківці
Могилів-Подільського району
Вінницької області.

КОЛИ БЕЗ ЛІХТАРЯ...

Наймитував колись у сільського багатія сирота. Натомиться, бувало, за день, ледве тягне ноги. А ввечері все одно не лягає спати. Засвітить ліхтаря і кудись іде.

— Куди це тебе так пізно несе? — запитав одного разу багатій.

— До нареченої, — відповів наймит.

— Боягуз нещасний! Я до своєї нареченої найтемнішої ночі ходив без ліхтаря.

— Я так і подумав, коли побачив вашу жінку.

Повідомила Н. ГОРБЕНКО.

м. Городище
Черкаської області.

НЕ БІЛЬШЕ І НЕ МЕНШЕ

димирівна Ковальчук за 1980 рік премії (28 карбованців 90 копійок) не одержала, хоч підпис проти її прізвища стоїть. Зоотехніку колгоспу імені Димитрова — Леоніду Петровичу Савалику замість 56 карбованців 40 копійок видано 45 карбованців, підпис у відомості підроблено. І так далі. Старший інспектор виводить загальну цифру не виданих або недовиданих преміальних — 287 карбованців 00 копійок. Слово в слово записує товариш Парашишен показання свідків. Так, зоотехнік колгоспу імені Ватутіна Галина Федорівна Панчук свідчить: по відомості за 1981 рік вона одержала від Михайлюка 32 карбованці, але не більше (у відомості стоїть цифра 42 карбованці 80 копійок). У протоколі слідства так і записано: «але не більше». Як бачимо, все враховується.

Та разом із тим товариш Парашишен бере до уваги й те, чого не беруть зоотехніки Хмельницького району, які категорично переконані, що їх ображено Михайлюком. Втім, цитую витяг із «Постанови про відмову в порушенні кримінальної справи» — постанови, підписаної капітаном міліції М. Г. Парашишеним.

«...Михайлюк підтвердив недоплату. Він пояснив, що недовиплачені гроші витратив на придбання у 1978 році електронної обчислювальної машинки «Електроніка», яка коштувала 308 карбованців і котра використовується на робочому місці в райсільгоспуправлінні.

...Фактів крадіжки грошей і зловживання з боку Михайлюка не встановлено.

Постановив:

У порушенні кримінальної справи щодо Михайлюка відмовити.

Може, вам щось не ясно, шановні скаржники? А тепер подумайте, чого варті ваші категоричні оцінки на фоні цієї постанови. Отож то й воно. Перш

ніж скаржитися, подумали б, куди пішли ваші гроші. Напевне ж, і спасибі сказали б Михайлюкові. Для загального добра старався.

Воно, звичайно, якщо бути вельми прискіпливим, то можна виставити деякі контраргументи. По-перше, ні начальник сільгоспуправління, ні будь-хто інший не просили Михайлюка купувати для управління електронну машинку, та й взагалі управління не має права взяти її на баланс. По-друге, у «справі» немає підтвердження того факту, що машинка куплена в магазині і що вона куплена взагалі. Натомість є свідчення самого Михайлюка:

«Я зайшов у магазин, здається (?!), по вулиці 25 жовтня... Машинки в продажу не було. Коли виходив з магазину, до мене підійшов незнайомий чоловік і запропонував купити в нього «Електроніку». Він сказав: 308 карбованців. Я заплотив...»

По-третє, у протоколі огляду машинки зазначено, що вона «принадлежит громадянину Михайлюку Д. Н.» По-четверте, невідомо, коли та машинка з'явилася на робочому місці Михайлюка — до переоцінки чи після неї, коли вартість із 308 карбованців упала до 99 карбованців...

Можна було б, ясна річ, поцікавитися в товариша Парашишену, чому він опитав лише півтора десятка зоотехніків, у той час як у платіжних відомостях міститься близько сотні прізвищ.

Та що важать усі ці контраргументи й сумніви у порівнянні з благородним вчинком старшого зоотехніка Михайлюка — придбанням для загального користування електронної машинки! Нічого не важать.

Так думає, в цьому переконаний старший інспектор міліції.

— От якби Михайлюк не додав зоотехнікам цілої зарплати, — каже товариш Парашишен, — тоді б ми йому показали, де раки зимують. А так... Догану від свого начальства, може, й заслужив. Не більше.

Повір, читачу, автор не кровожерний. Він за те, щоб його герой одержав тільки по заслугі. Не більше. Але ж і не менше. Це — цілком категорично.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Хмельницька обл.

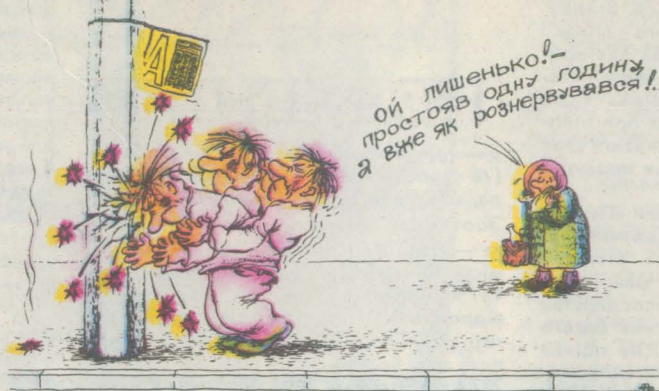
Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Чому ви просите тільки руку? Та я готова всю вам її віддати.

Мал. В. МАРТИНОВА (м. Львів)

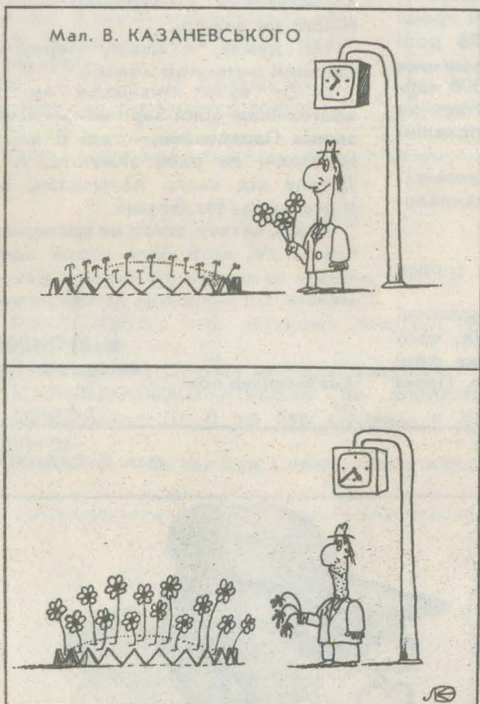
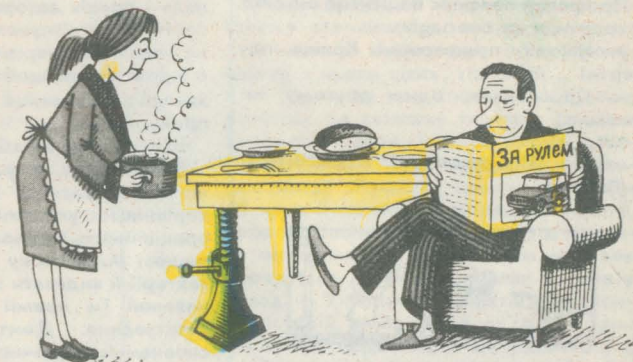
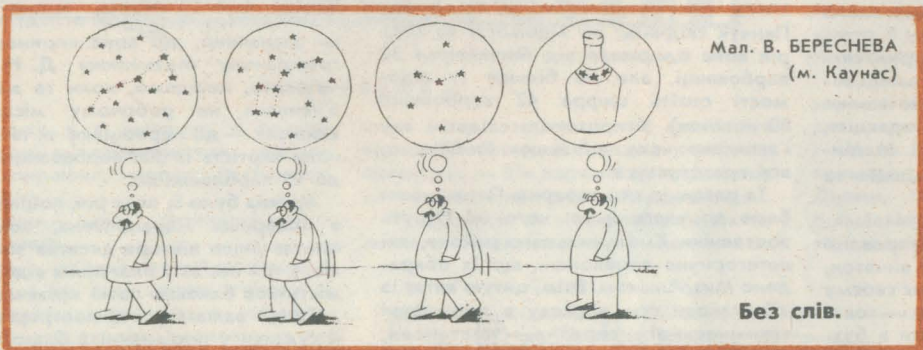

У РОДИНІ АВТОЛЮБИТЕЛЯ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ніжку б полагодив!..

Мал. В. ВЛАСОВСЬКОГО (м. Харків)

Весь у тата.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

...Власним прикладом!

Послухаймо історію печальну про бережанську службу комунальну, де є і головінж, і зам, і нач, та їх ніхто не слухає, хоч плач! Підлеглі розпустилися до того, що вже робить не хочуть анічого,— хоч сам бери та за кермо сідай, та із дворів те сміття забирай!.. Та швидко вихід знайдено мудріший, дешевший, економніший, простіший,— не треба ні машин, ані затрат... І хто ж знайшов той вихід? Комбінат! ...Хоча для ока і висять таблички,

щоб жителі, мовляв, не мали звички непотріб різний звальювати в дворі,— але погляньмо: о нічній порі хто це крадеться вулицею тихо, мов злодій, що якесь задумав лихо, із відрами помийними в руках? Хапай, штрафуй порушника...

Ах, ах!

Та це ж бо — комунальників начальник, за гігієну перший вболівальник, скидає гідь усяку тут і там — на вулицю, під ноги землякам! За ним — знайома постать М. Г. Куки,

що теж набрав помий в обидві руки, а слідом швидко-швидко йде Швидко — і він, бач, навантаживсь отако... Йде боротьба — аж градом піт із бідних — за гігієну... у квартирах рідних!

...Читають лозунги шановні громадяни: «Зразковим містом зробим Бережани!» А в тов. Поповича ідея інша є: він громадянам приклад подає — і хоче, видно, всіх ним запалити,— як місто... на смітник перетворити!

Вас. ШУКАЙЛО.

ХТО ЗАСЛУГОВУЄ НА ПАМ'ЯТНИК

Батьки іспанського міста Сантандер вирішили прикрасити центральну міську площу якимось пам'ятником. Бо в інших містах є на площах пам'ятники, а в Сантандері — нема.

Усім політичним партіям і громадським організаціям було запропоновано висунути кандидатури тих осіб, які, на їх думку, заслуговують на вдячність громадян Сантандера — сучасних або історичних діячів.

І запалали пристрасті. Претендентів на пам'ятник виявилось — хоч греблю ними гати, і жодна група не хотіла поступитися своїм кандидатом.

Щоб покласти край суперечкам, міські радники вирішили поставити пам'ятник... корові. Бо Сантандер і його округа своїм добробутом більш усього повинні завдячувати тамтешній молочній промисловості.

ПРОЗРІННЯ

В статті, опублікованій журналом «Рідерс дайджест», два її автори викладають свої думки з приводу заселення ізраїльтянами окупованих арабських земель. Зокрема, в ній говориться, що ці дії являють собою «серйозну перешкоду» на шляху до миру на Близькому Сході; що «факти переконливо показують країнам арабського світу, та й іншим країнам теж, що ізраїльські керівники просто вирішили захопити ці землі і втримати їх силою».

Нічого не скажеш — вірні думки! Жаль тільки, що обом авторам вони пізнуvато в голови прийшли. Якби раніш, то, може, й не довелося б тепер обом мужам тим біdkатися отак. Справа в тім, що автори тієї статті — не хто інший як колишні американські президенти — Дж. Картер і Дж. Форд.

Але все-таки краще пізно, ніж ніколи. До того ж, обом экс-президентам можна знайти виправдання: в часи їхніх президентств тим слушним думкам ніяк було в їх голови протопитися, оскільки ті голови були зайняті іншими думками — як виправдати, як морально й матеріально підтримати створення Ізраїлем воєнізованих поселень на тих землях.

БОГОВІ — БОГОВЕ, А ДІВЧАТКАМ — ДУЛЮ!

Уповаючи на блага царства небесного, Йоганн Урман — канонік із західнонімецького міста Пассау — не цурався й утіх земних. Отож, як дізнаємось із гамбурзького журналу «Штерн», святий отець ретельно відвідував «Клуб 17», де можна і горло прополоскати, і приємно збавити час у товаристві представниць прекрасної половини роду людського.

Товариство те, і все, що з ним пов'язано, коштувало, звичайно, гро-

шей. Не бажаючи при цих розрахунках мати справ з готівкою, двом тамтешнім дівцям, які особливо були йому до вподоби, життєлюбний слуга господній щедро виписував чеки. Коли ж тих чеків набралось на три тисячі марок, їх володарки навідалися в банк. А там виявилось, що на рахунок в преподобного Урмана ані ламаного шеляга нема.

Як то кажуть, — бог дасть!

ДО ОДНОЇ КОМПАНІЇ!

У Лондоні, в музеї воскових фігур мадам Тюссо можна побачити дуже подібні до натури фігури видатних (і невидатних) історичних осіб, діячів культури, науки. Ї тут також і зображення відомих злочинців і навіть катів.

Залишаючи музей, відвідувачі записують свої враження: які з фігур їм найбільше сподобалися, а які викликають почуття відрази й обурення.

Виявилось, що найбільшу актипатію викликає Гітлер, на другому місці стоїть прем'єр-міністр Великобританії пані Маргарет Тетчер, на третьому — президент США Рейган, на четвертому — кривавий граф Дракула, який заманював у свій замок красунь і убивав їх там, на п'ятому — відомий англійський убивця Джек-Потрошитель.

ДІЙШЛИ ЗГОДИ

Австралійська ліга боротьби за рівноправ'я жінок із чоловіками була дуже обурена тим фактом, що в одному з ресторанів міста Перт чотири молоді й привабливі офіціантки у вечірні й нічні години, згідно із заведеним там порядком, обслуговували відвідувачів у дещо вільному туале-

ті — вище талії вони були голі-голі-сінькі.

Після довгих дебатів із членами ліги власник ресторану погодився на компроміс: тепер і два офіціанти-чоловіки ходять між столиками роздягнені до пояса.

ЩО ТАКЕ ЗООЛОГІЧНА НЕНАВИСТЬ

У пресі нерідко можна прочитати, що так звані американські «яструби» відчують просто-таки зоологічну ненависть до всього прогресивного. Вони вбачають ліві погляди навіть там, де їх і нема. Так, наприклад, один із них, Джеймс Уатт, обійнявши у рейганівській адміністрації посаду міністра внутрішніх справ, був дуже незадоволений тим, що буйвол, зображений

над головним входом до його міністерства (у США буйвол вважається символом міністерства внутрішніх справ), дивився вліво. Пан міністр уледів у цьому крамолу і наказав, щоб морду того буйвола, який уже 132 роки прикрашає фасад міністерства, повернули в інший бік. Що й було зроблено. Тепер буйвол дивиться вправо.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

- Сідайте і пишiть статтю про радянську загрозу.
- Але ж у мене немає фактів.
- Нічого, нічого! Зате у нас є свобода преси.

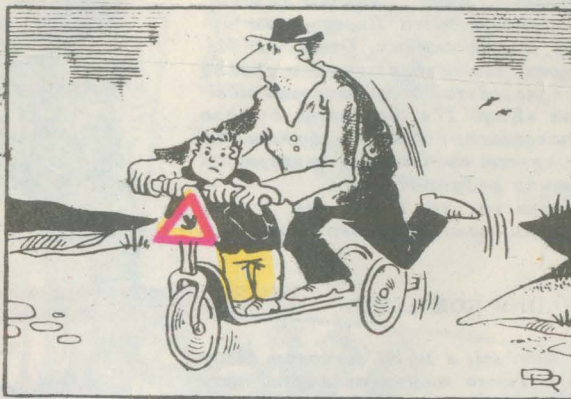
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. І. Хантемірова («Чаян», м. Казань)

— Ану, марш робити уроки!

Мал. Р. Довіденаса («Шлуота», м. Вільнюс)

Без слів.

Мал. Й. Язепавічуса («Шлуота», м. Вільнюс)

Без слів.

Мал. Ф. Гельберта («Кіперуш», м. Кишинів)

— Які симпатичні перси! Шкода, що так мало пальців на руках.

Мал. А. Холінова («Муштум», м. Ташкент)

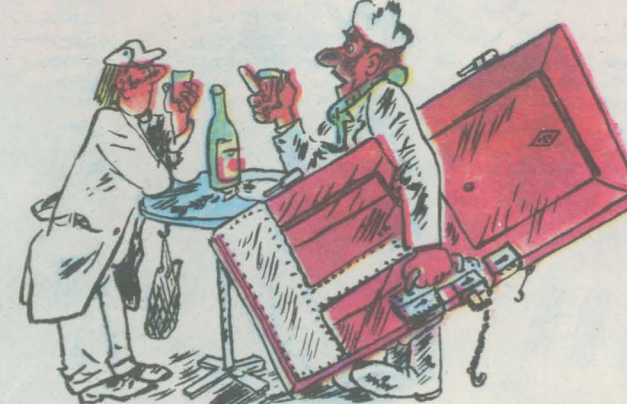
— Можна, мені без черги: я відпросилась з роботи.
— Усі відпросилися.

Мал. В. Космеліна («Чаян», м. Казань)

— А як він виглядає!
— Порівняно молодо, і на спідометрі всього дві тисячі.

Мал. Є. Лутова («Хенек», м. Уфе)

— Останнім часом жінка дверей не відчиняла.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Навіть з двох чорних котів одного білого не буде — кажуть в народі. А от зоотехнік колгоспу «Заповіт Ілліча» (Червоноармійський район Житомирської області) М. М'янівська та бригадир колгоспної будівельної бригади М. Матюшенко, коли робили різні махінації, сподівалися, що їм вдасться лишитися біленькими. Однак не вийшло. До Перця надійшов лист, у якому колгоспники розповіли про те, що зоотехнік самовільно обмінювала корів деяких приемних їй односельчан на кращих із громадського стада, та ще й без будь-яких документів. Ну, а Матюшенку такий обмін перевірила з неабиякою користою для себе.

Вдячний бригадир списав нібито на колгоспні потреби купу деревини, яка пішла на будівництво власної хати М'янівської.

Перець звернувся до Червоноармійського районного комітету народного контролю з проханням допомогти розібратися у цій справі. Як повідомив голова комітету тов. В. Гордійчук, факти підтвердилися. За зловживання службовим становищем М'янівській оголошено сувору догану, на неї зроблено грошове нарахування, а Матюшенка з посади бригадира звільнено.

СТРАШНЕ ПОРО НЕ В ГУСАКА...

«Всі матеріальні і моральні фактори висувають підвищені вимоги й щодо кращого обслуговування, етики по обидва боки прилавка, повного контакту тих, хто його купує».

«На тваринницькій фермі створено кімнату тваринника, яка оформлена літературою, де проводиться школа передового досвіду ферми, підсумки проводяться щоденно, на яких вручаються матеріальні і моральні стимули заохочення».

«Правлінню колгоспу, спеціалістам сільського господарства якнайповніше використати всі резерви, щоб завчасно запастися місцевою поживою, насамперед торфогноєвими компостами та пташиним послідом».

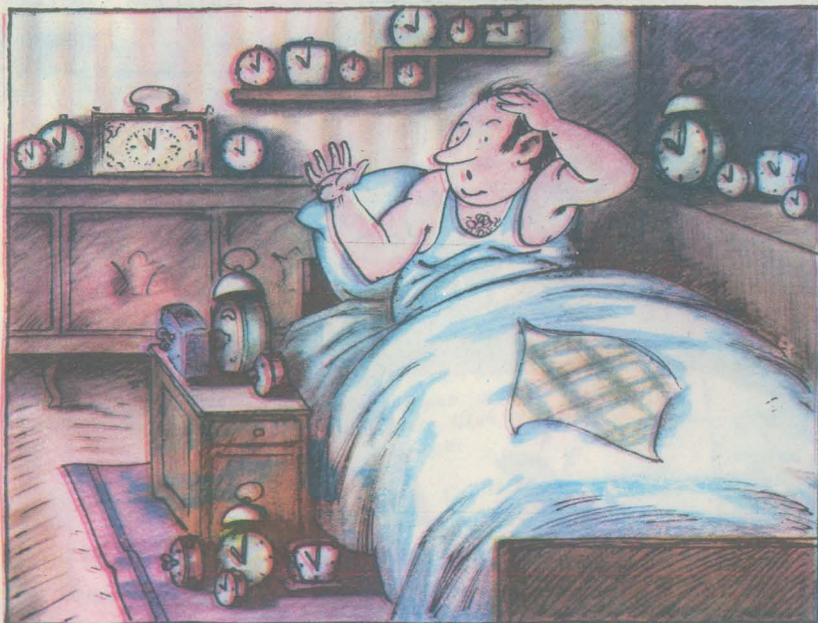
«Заготовлено 8 т пташиного посліду, але він ще не доведений до потрібного виду».

(3 протоколів).
Надіслав В. ПОЗНЯК.

«Відомо, що розтягування строків сівиби — це значні втрати майбутнього врожаю. Та, на жаль, цього дотримуються не скрізь».

(3 районної газети).
Надіслав Н. ЧЕРКАШИН.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Може, всі разом таки збудять мене на роботу.

ВИБИКИ ПЕТАСА

«П'ять діб ходив намілений
По вулиці кербуд,
Просив води хоч трішечки —
Нема — ні там, ні тут...»

В. Г-ський з Чернівців.
— Не здогадався, бідолаха, до Вас
звернутися. У Вашій поемі води стіль-
ки, що йому оце б і вистачило.

«Ти, зазноба, в тому віці...
А вона мені — по пиці...»
А. З-а з Кіровоградщини.
— Ви ще добре відбулися. Бо коли
«заснобі» натякають на її вік, вона і не
таке може утнути.

«Ім що — лопатами махати,
Не те, що рими підбирати.
Тут поки вірш один складеш,
Дивись — і ноги простягнеш...»
Ф. К-ко з Хмельницька.

— Повірте, Вашим читачам іще
важче. Так що краще вже беріть
у руки лопату.

Все добре починалося,
Я вийшов на проспект,
А по проспекту шастає
Місцевий інтелект...

В. М-н з Чернігова.
— Коли інтелект десь «шастає», то
справи кепські. Співчуваємо...

«Мене не зустрічають,
Не говорять «пока»,
Від мене всі тікають.
Як від клопа...»

Л. Юр-ч з Житомирщини.
— Мабуть, Ви їм читаете свої
вірші?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ З того часу, як у магазині та фельдшерському пункті села Олександрівки (Вінницький район) встановили телефон, минуло рівно п'ять років, а телефони ці так і не працюють. Про отакую телефонізацію писалося у замітці, надрукованій у розділі «Чи знаєте ви, що...» (№ 23 журналу за минулий рік).

Начальник Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. Я. Старостин повідомив редакції, що телефони не працювали через пошкодження кабелю. Тепер його відновлено, і телефони працюють.

Від «Перця». Це, звичайно, добре. Але дивує інше. Чому вінницьким зв'язківцям знадобилося аж п'ять років, щоб з'ясувати причину телефонної мовчанки.

♦ У тому ж номері журналу під рубрикою «Ті самі гості в ту саму хату» Перець враз писав про бракоробів із Гусятинського філіалу Микулинського виробничого об'єднання по меблях та деревообробці Тернопільського обласнєвпрому.

Заступник міністра місцевої промисловості УРСР І. В. Бровенко повідомив редакції, що виступ Перця було розглянуто в міністерстві, на Дні якості обмісцевпрому та на відкритих партійних зборах виробничого об'єднання. За слабкий контроль за якістю готової продукції та формальне ставлення до листів трудящих директорів і завідувачом виробництвом Гусятинської філії Мишуку І. Г. та Драбику І. В. оголошено догани. Накладено на них і партійні стягнення. Замість бракова-

них шаф до радгоспу «Кременчуцького» завезено доброякісні.

♦ Про те, що ось уже п'ять років будівельно-монтажне управління облрембудтресту ніяк не спроможеться закінчити будівництво котельні у Ровенському обласному неврологічному диспансері, писалося в одному з листів, вміщеному у № 1 журналу за 1983 рік.

Після виступу Перця керуючий Ровенським облрембудтрестом С. З. Лінер повідомив, що усі роботи по будівництву котельні закінчено. Котельню випробувано й передано замовникові. Ніяких претензій до якості будівельно-монтажних робіт замовник не має.

♦ В одному з листів, одержаних редакцією, жителі села Аксютівки (Харківська обл.) скаржилися на те, що через відсутність продавця у них ось уже другий рік не працює сільмаг.

Як повідомив заступник голови виконкому Готвальдівської райради Л. Ф. Зимовська, таке становище мало місце. Нині продавець підібрано, і магазин працює.

♦ Після реконструкції електролінії у селі Вербоватівці (Павлоградський район на Дніпропетровщині) частина села залишилась без світла. Мовчали і радіоточки. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця недоліки в електропостачанні та радіофікації ліквідовано.

ПЕРЦАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі! На ваших екранах скульптура, що прикрашає парк у передмісті Черкас — Соснівці. Можна подивитися, ніби цим гнітючим видовищем відвідувачів парку хочуть застерегти від регулярних занять спортом, зокрема, важкою атлети-

кою, і цим уберегти від малецтва. Не вірте! Спорт — це справді здоров'я. А злочасна скульптура — диш пам'ятник нехлювству.

На цьому — до побачення! До наступного телебачення!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.	Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).	ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.	Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.	Для телеграм: Київ Перець.
Журнал «Перець» № 11 (1149) (на українському мові). Виходить двічі на місяць. Издательство «Радянська Україна».	Здано до набору 03.05.83. Підписано до друку 19.05.83. БФ 09620. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умови друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 02371.	
© Журнал «Перець» 1983 р.	Рукописи не повертаються.	Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилається на «Перець».
Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47.	Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47.	Брест-Литовський проспект, 94. Брест-Литовський проспект, 94. Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

— Приступайте до будівництва таборів ось за цими перевіреними зразками.